

Búcsú Lábditől

Apám nagybátyja,
néhai Cséby Antal
1909-ben,
Badacsonylábdiban,
kutat furatott
a birtokán.
A szőlő
és a ház között.
Ma,
csupán ennyi
emlékeztet őrá,
és gyermekkorom
gondtalan nyaraira.

Ásott kút,
fölötte lécből,
dróthálóból
készített
házikó.
(Be ne repüljön a fecske!)
Balról buja,
lilavirágú orgona,
jobbról cementhordó -
mindig kék,
a gálic levétől.
A kútkáván monogram
C A 1909.

Vajon
ki tudja –
ha megkérdezed ma,
ki volt C
és miért
az A?
Ki emlékezik
apám szavára:
a borba,
ha lazítani akarod,
nem a szóda de
e kút vize a legjobb.

De lám,
sehol a szőlő,
az egykori
udvar.
A ház aprócska,
zsalus ablakait

szélesekre cserélte
a divat.
És a kút vize
sem iható.
A kivágott szőlők
helyén
új házak,
tuják, kőkockás lejárók,
az egykori
szőlők mezsgyéjén
vas és kőkerítés.
A gyalogutat
is benőtte
a gaz,
csupán néhány
útmenti kokárdavirág
röppenti felém
a múlt halványuló
képeit.

Az emlékek
lassan foszlanak,
leperegnek
az idő rostáján
akárcsak
az udvarház előtt
álló
egykori diófa
levelei.

Oly idegen már
minden.
Már semmi.
Csak a kútkáva,
rajta
a
monogram:
C A 1909.

C A 190 .

C 190

190

1 0

0